

Milieueffectrapportage

Alsnog een locatie-MER voor de glastuinbouwlocatie Eerste Bathpolder te Reimerswaal?

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 20 maart 2002, 200002547/1

(mrs. Lauwaars en Kosto, dr.ir. Voorhoeve)

Trefwoorden: m.e.r.-plicht voor glastuinbouwlocatie, inrichtings- of locatie-MER?

[art. 28, lid 2, WRO, art. 10:27 Awb, art. 7.10, lid 1, Wm]

Samenvatting:

Op 9 mei 2000 hebben gedeputeerde staten van de provincie Zeeland het bestemmingsplan "Glastuinbouwlocatie Eerste Bathpolder" gedeeltelijk goedgekeurd. Dat bestemmingsplan was op 26 oktober 1999 door de gemeenteraad van Reimerswaal vastgesteld. Ter ondersteuning van de besluitvorming inzake het bestemmingsplan was een milieueffectrapport (MER) gemaakt. Op 10 maart 1998 was het oorspronkelijke bestemmingsplan voor deze glastuinbouwlocatie vernietigd door de Afdeling, omdat er toen geen MER gemaakt was.

Appellant heeft betoogd dat nu er geen locatie-MER is gemaakt, het plan in strijd is met de Wet milieubeheer.

De gemeenteraad heeft erop gewezen dat reeds in de periode 1990 – 1995 in overeenstemming met de streekplanuitwerking "Nota ruimtelijk Beleid Landelijke Gebieden" is gekozen voor de ontwikkeling van een glastuinbouwlocatie in de Eerste Bathpolder. Met de aanwijzing van drie locaties in het Streekplan, waaronder de Eerste Bathpolder, was de besluitvorming over die locatie gegrond. Volgens de gemeenteraad was, gelet op deze besluitvorming, een locatie-MER niet noodzakelijk. Verweerders hebben zich daarbij aangesloten. Ter zitting hebben zij daarnaast gesteld dat het provinciale beleid voor glastuinbouw is gericht op regionale concentratievorming en dat ten tijde van het raadsbesluit al een aantal bedrijven in de Eerste Bathpolder was gevestigd.

Uit het MER blijkt voorts dat de Eerste Bathpolder op vrijwel alle punten voldoet aan de randvoorwaarden die voor projectmatige glastuinbouwvestigingen gelden. Zo heeft de locatie een ruime opzet, een goede ligging ten opzichte van hoofdinfrastructuur (Rijksweg A58), een gunstige ligging zowel binnen Zeeland als ten opzichte van België en het arbeidspotentieel in Noord-Brabant, relatief goede mogelijkheden voor collectieve nutsvoorzieningen en een gunstige klimatologische ligging. Andere voordelen van de locatie in de Eerste Bathpolder zijn de omvang en de duidelijk begrenzing van de locatie. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat verweerders zich op het standpunt hebben kunnen stellen dat alternatieven voor de locatie in het MER in *dit geval* redelijkerwijs niet meer in beschouwing behoeft te worden genomen.

A.J. Boot, wonend te Rilland,
appellant

en

gedeputeerde staten van Zeeland,
verweerders

NOOT

Deze uitspraak kent een hele lange voorgeschiedenis. Op 10 maart 1998 wordt de eerste uitspraak inzake de glastuinbouwlocatie Eerste Bathpolder gedaan door de Afdeling. Achteraf bezien een hele belangrijke uitspraak, omdat daarin voor het eerst de koppeling tussen m.e.r. en de concrete beleidsbeslissing wordt gelegd. Nadat het bestemmingsplan van destijds werd vernietigd, en de streekplanherziening niet als een concrete beleidsbeslissing werd bestempeld, heeft de gemeente Reimerswaal alsnog een MER laten maken, en uiteindelijk een nieuw bestemmingsplan vastgesteld. Dat in 1999 door de gemeenteraad vastgestelde bestemmingsplan werd in 2000 goedgekeurd door GS van Zeeland. En tegen die goedkeuring richt zich nu het beroep.

De appellant vindt dat er alsnog een locatie-MER gemaakt had moeten worden. Echter, een locatie-MER bestaat niet als wettelijk begrip. Wel wordt in de Nota van toelichting bij het gewijzigde Besluit m.e.r. 1994 bij een aantal categorieën aangegeven dat de wetgever het wenselijk acht om op een plan hoger – met name streekplanniveau – de keuzes te maken waaraan een MER gekoppeld zou moeten worden. Deze locatie-eis is echter geen harde wettelijke eis. De Afdeling gaat dan ook wisselend met deze vraag om. In dit geval vindt de Afdeling het niet nodig om alsnog een locatie-MER te laten maken. Gezien de hele voorgeschiedenis zou dat ook een verbijsterend oordeel zijn geweest voor met name de gemeente Reimerswaal. Maar dat telt niet, want indien er een juridische eis bestaat dient daaraan voldaan te worden. Of er moet een goede inhoudelijke reden zijn waarom het 'in dit geval' niet nodig zou zijn. Voor die 'in dit geval' aanpak kiest de Afdeling in deze zaak. Met veel argumenten wordt door de Afdeling aangegeven waarom 'in dit geval' de locatiekeuze geen probleem vormt en het MER daar ook niet aan gekoppeld had hoeven te worden. Hieruit kan de conclusie getrokken worden dat in geval van ruimtelijke besluiten er soms wel locatie-MERen gemaakt moeten worden, maar in sommige gevallen ook niet. Een goede en logische onderbouwing van de locatie is dan kennelijk voldoende om niet meer voor een locatie-MER in aanmerking te komen. Gezien de verschillende uitspraken van zowel lagere rechters als de Afdeling hierover, zal dit locatie-MER-muisje nog wel weer een staartje krijgen.

Pieters